

UZASADNIENIE

| | | | |
|---|---------------|----------------------|--|
| Formularz UK 2 | Sygnatura akt | II AKa 273/22 | |
| Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników: | 2 | | |
| 1. CZEŚĆ WSTĘPNA | | | |
| 0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji | | | |
| wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) | | | |
| 0.11.2. Podmiot wnoszący apelację | | | |
| # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego | | | |
| # oskarżyciel posiłkowy | | | |
| # oskarżyciel prywatny | | | |
| # obrońca | | | |

| | | | |
|--|--|------------|--|
| # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego | | | |
| # inny | | | |
| 0.11.3. Granice zaskarżenia | | | |
| 0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia | | | |
| # na korzyść # na niekorzyść | # w całości | | |
| # w części | # | co do winy | |
| # | co do kary | | |
| # | co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia | | |
| 0.11.3.2. Podniesione zarzuty | | | |
| Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji | | | |
| # | art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w | | |

| | | |
|---|--|--|
| | zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu | |
| # | art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu | |
| # | art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia | |
| # | art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego | |

| | zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka | | | | |
|---|---|--|---|--|-----------------|
| # | art. 439 k.p.k. | | | | |
| # | brak zarzutów | | | | |
| 0.11.4. Wnioski | | | | | |
| # | uchylenie | # | zmiana | | |
| 2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy | | | | | |
| 0.12.1. Ustalenie faktów | | | | | |
| 0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione | | | | | |
| Lp. | Oskarżony | Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi | Dowód | Numer karty | |
| 1. | | Oskarżony B. M. (1) | Fakt skazania B. M. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia (...) m.in. za przestępstwo z | Dokumenty z akt sprawy Sądu Rejonowego w G. (...), sygn. (...) | Akta ww. sprawy |

art. 266 § 1
k.k., popełnione
w ten sposób że:
w okresie od (...) w R. w woj.
(...) wykorzystał
informacje
wbrew
przyjętemu na
siebie
zobowiązaniu na
podstawie
załącznika do
umowy w
postaci
oświadczenia z
dnia (...) roku,
z którą zapoznał
się w związku
z wykonywaną
pracą w firmie
(...) sp. z o.o.
(do dnia (...) roku w firmie
(...) sp. z o.o.)
na stanowisku
spedytora, na
szkodę (...) sp.
z.o.o. – przy czym sąd
dodatkowo
ustalił i przyjął,
że oskarżony
działał z góry
powziętym
zamiarem w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
wykorzystał
posiadane w
związku z
zajmowanym
stanowiskiem
informacje o
posiadanych
przez
pracodawcę
zleceniach na
transport

| | | | | |
|--|--|---|--|--|
| | | | <p>towarów na kierunku Holandii i warunkach zawieranych przez pracodawcę z przedsiębiorstwami transportowymi umów w ten sposób, że powierzał je podstawionemu przedsiębiorstwu, które następnie przekazywało te zlecenia do realizacji prowadzonej przez niego firmie transportowej.</p> | |
| 0.12.2. Ocena dowodów | | | | |
| 0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów | | | | |
| Lp. faktu z pkt 2.1.1 | Dowód | Zwięźle o powodach uznania dowodu | | |
| 1. | Dokumenty z akt sprawy Sądu Rejonowego w G. (...), sygn. (...) | <p>Były to dokumenty, z których dowód dopuszczono w toku postępowania apelacyjnego z urzędu.</p> <p>Z uwagi na urzędowy</p> | | |

| | | | |
|--|---|--|--|
| | | <p>charakter tych dokumentów i niekwestionowanie ich wiarygodności przez żadną ze stron, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by wiarygodność tę poddać w wątpliwość.</p> <p>Dokumenty te, w szczególności wydany w sprawie (...) wyrok wraz z uzasadnieniem miały przy tym znaczenie dla rozstrzygnięcia, jako dostarczające wiedzę o okolicznościach rzutujących na ocenę istnienia w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonemu M. powagi rzeczy osądzonej.</p> | |
| <p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p> | | | |
| Lp. | Zarzut | | |
| 1. | <u>Apelacja</u> <u>pełnomocniczk</u> | # zasadny | |

| | | |
|----|---------------------------------|--------------|
| 2. | <u>oskarżyciela</u> | # częściowo |
| 3. | <u>posiłkowego</u> | zasadny |
| 4. | <u>(...) Sp. z o.o.:</u> | # niezasadny |
| 5. | Obraza | # niezasadny |
| 6. | przepisów | # zasadny |
| 7. | postępowania | # częściowo |
| 8. | – art. 410 | zasadny |
| | k.p.k., poprzez | # niezasadny |
| | pominięcie przy | # zasadny |
| | wyrokowaniu: | # częściowo |
| | a) części | zasadny |
| | opinii | # częściowo |
| | biegłego z | zasadny |
| | dziedziny | # niezasadny |
| | informatyki z | # zasadny |
| | dnia 12 lipca | # częściowo |
| | 2019 r., w | zasadny |
| | zakresie m.in. | # częściowo |
| | korespondencji | zasadny |
| | sms, którymi | # niezasadny |
| | oskarżony M. | # zasadny |
| | autoryzował | # częściowo |
| | przelewy z konta | zasadny |
| | formalnie | # częściowo |
| | należącego do | zasadny |
| | oskarżonej B. | # niezasadny |
| | oraz | # zasadny |
| | korespondencji | # częściowo |
| | między | zasadny |
| | obojgiem | # częściowo |
| | oskarżonych, z | zasadny |
| | której wynikało, | # niezasadny |
| | że oskarżona | # zasadny |
| | B. miała pełną | # częściowo |
| | świadomość | zasadny |
| | uczestniczenia w | # częściowo |
| | przestępczym | zasadny |
| | procederze, | # niezasadny |
| | b) rejestr | # zasadny |
| | VAT podmiotu | # częściowo |
| | (...) B. M. | zasadny |
| | (1), ujawnionego | # częściowo |
| | w ww. opinii | zasadny |
| | biegłego w | # niezasadny |
| | zakresie zleceń | |
| | od podmiotu | |
| | (...), | |

c) **dokumentów z banku (...)** dotyczącej konta firmowego oskarżonej B.,

d) **dokumentów zabezpieczonych** w miejscu zamieszkania oskarżonego M., dotyczących zleceń na usługi transportowe realizowane przez (...) B. M. (1) oraz podatkowej księgi przychodów i rozchodów podmiotu (...) w zakresie dat pierwszych i ostatnich załadunków w wystawionych zleceniach transportowych,

e) **protokołów przeszukania** pomieszczeń mieszkalnych oskarżonych, z których wynika, że dokumenty dotyczące usług transportowych realizowanych fikcyjnie przez firmę oskarżonej B., znajdowały się jedynie u oskarżonego M.,

f) **zestawiania transportów z**

poszczególnych
miesiący i lat
realizowanych
dla
pokrzywdzonego
rzekomo przez
firmie
oskarżonej B., z
którego wynika
okres
popelnienia
zarzucanego
czynu, który
różni się od
okresu
wskazanego w
akcie
oskarżenia,

- co skutkowało
brakiem
prawnokarnej
oceny czynu
popelnionego
przez
oskarżonych pod
kątem
przestępstwa
oszustwa
popelnionego
przez
oskarżonych na
szkodę
pokrzywdzonego
i to pomimo
 pouczenia stron
na podstawie
art. 399 § 1 k.p.k.
o możliwości
zmiany
kwalifikacji
prawnej czynu
na art. 286 § 1
k.k. w zw. z art.
294 § 1 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k.
oraz brakiem
ustalenia
prawidłowego
czasu

popelnienia
zarzuczonego
oskarzonym
czynu
zabronionego.

**Obraza
przepisów
postępowania**

– **art. 7
k.p.k.**, poprzez
dowolną ocenę
dowodu z zeznań
świadka M.
K., skutkującą
wadliwym
przyjęciem, że
wybór
kontrahenta by
decyzją świadka,
a nie
oskarżonego,
gdy w
rzeczywistości
doszło do
przejęcia
podmiotu (...)
przez
oskarżonego.

**Obraza
przepisów
postępowania**

– **art. 366
§ 1 k.p.k. w
zw. z art. 170
§ 3 k.p.k. w
zw. z art. 167
k.p.k.**, poprzez
brak ustalenia
wysokości
szkody
poniesionej
przez
pokrzywdzonego
na skutek
przejęcia
klientów i zleceń
– a to w
następstwie

nirozpatrzenia
wniosku
dowodowego
oskarżyciela
posiłkowego o
przeprowadzenie
dowodu z opinii
biegłego z
dziedziny
ekonomiki
transportu
drogowego, jak
również
nieprzeprowadzenia
tego dowodu z
urzędu.

**Błąd w
ustaleniach
faktycznych,**
poprzez wadliwe
przyjęcie, że:

a) w sprawie
zachodzi
tożsamość czynu
zarzucanego
oskarżonemu M.
w pkt 1 aktu
oskarżenia z
czynem
przypisanym mu
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
G. (...) Z dnia (...)
r., sygn. (...),

b) działania
oskarżonych M.
i B. w postaci
wyrządzenia
pokrzywdzonemu
znacznej szkody
majątkowej (w
wysokości 6
880 593, 82
zł) nie zostały
wykazane,

c) oskarżony B. M. (1), pracując jako spedytor w firmie (...), zlecał wykonywanie usług transportowych firmie oskarżonej B., a następnie działając jako jej podwykonawca faktycznie wykonywał te usługi jako firma (...), co jest wewnętrznie sprzeczne z ustaleniami Sądu, że oskarżony M. faktycznie płacił oskarżonej B. za firmanctwo.

Apelacja
prokuratora:

Błąd w ustaleniach faktycznych
poprzez wadliwe przyjęcie, że w sprawie zachodzi tożsamość czynu zarzuconego oskarżonemu M. w sprawie (...) Sądu Okręgowego w P., z czynem przypisanym mu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. (...) Z dnia (...) r., sygn. (...).

Obraz prawa materialnego

– **art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k.** poprzez zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego M. kary na okres 4 lat próby, podczas gdy stosowanie do dyspozycji art. 70 § 1 k.k. okres próby wynosi do 3 lat, zaś reguły warunkowego zawieszenia kary łącznej wynikające z przepisów art. 89 § 1 k.k. mają zastosowanie w przypadku wyroku łącznego.

Obraz prawa materialnego

– **art. 72 § 1 k.k.**, poprzez nieorzeczenie wobec oskarżonego żadnego z wymienionych tam obowiązków, obligatoryjnych w sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obraza przepisów postępowania

| | | | |
|--|--|--|--|
| | <p>– art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę, że firma oskarżonej B. była wykorzystywana przez oskarżonego M. incydentalnie, także bez jej wiedzy oraz, że oskarżona nie może odpowiadać za przywłaszczenie, ponieważ nie była w posiadaniu praw należnych pokrzywdzonemu, podczas gdy działała ona wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M..</p> | | |
| <p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p> | | | |
| <p>Ad. 4a) i 5</p> <p>Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że – wbrew stanowisku obu apelacji – w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonemu B. M. (1) w niniejszej sprawie</p> | | | |

(opisanego w pkt I części historycznej zaskarżonego wyroku) zachodziła przesłanka negatywna procedowania, określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (res iudicata), a to z uwagi na tożsamość tego czynu z przestępstwem prawomocnie przypisanym oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w G. (...) z dnia (...)r., sygn. (...).

Przypomnieć należało, że zakaz prowadzenia postępowania wynikający z powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się lub jest częścią z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej. O

tym samym
czynnie można
zaś mówić
jedynie
wówczas, gdy
chodzi o to
samo zdarzenie
faktyczne; w obu
postępowaniach
zachodzi zatem
tożsamość
podmiotu i
przedmiotu
przestępstwa,
przedmiotu
czynności
wykonawczej, a
także miejsca,
czasu i
okoliczności jego
popelnienia.
Ustalenie na
podstawie
wymienionych
kryteriów
tożsamości obu
czynów
eliminuje
skazanie
sprawcy w
sytuacji, kiedy
wcześniej co do
tego samego
zachowania
sprawa została
co do niego
rozstrzygnięta
(tak:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 20 maja
2022 r., sygn. II
KK 120/22).

W
przedmiotowej
sprawie – jak
trafnie ocenił
Sąd I instancji

– wskazane w przywołanym powyżej judykacie kryteria tożsamości czynu zostały spełnione.

Porównanie opisu czynu, przyjętego przez Sąd meriti (po dokonaniu nota bene jego rozszerzenia) przypisanego oskarżonemu M. we wskazanym, wcześniejszym chronologicznie, wyroku w sprawie (...) z tym, z opisem czynu ujętym w zarzucie postawionym oskarżonemu w niniejszej sprawie (...) – wskazywało, że oba te czyny stanowiły jedno zdarzenie w ujęciu historycznym.

Oba te czyny miały zatem miejsce w tym samym, co do dnia, okresie (od (...) r.); obejmowały zespół czynności tej samej osoby (oskarżonego M.) i miały ten sam przedmiot, tj. działania oskarżonego,

który
nieuczciwie, w
sposób
naruszający
zakaz
konkurencji,
wykorzystując
swoje
stanowisko w
spółce (...) (działającej jako
pośrednik na
rynku usług
transportowych),
zlecał – w
imieniu tejże
spółki –
wykonywanie
zamówionych
przez różne
podmioty usług
transportowych,
podstawionemu
podmiotowi –
firmie
prowadzonej
przez A. B. –
który następnie
przekazywał je
do wykonania
jego własnej
firmie (M.).

Niezależnie
zatem od różnicy
pomiędzy
kwalifikacją
prawną czynu,
przyjętą w
sprawie (...) (art.
266 § 1 k.k.),
a proponowaną
przez
oskarżyciela
publicznego w
niniejszej
sprawie (art. 296
§ 1 i 2 k.k. i z art.
284 § 2 k.k. w
zw. z art. 294 § 1

k.k. i z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.), czy rozważaną przez Sąd I instancji po pouczeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (uwzględniającej przepis art. 286 § 1 k.k.) – nie budziło wątpliwości, że czyny objęte dwoma wskazanymi postępowaniami karnymi stanowiły to samo zdarzenie faktyczne.

Dodać należało, że nawet owa różniąca się kwalifikacją prawną czynu będącego przedmiotem osądu w wymienionych dwóch różnych sprawach karnych, zawierała istotny element wspólny, jako że czyn prawomocnie przypisany

oskarżonemu w sprawie (...), zakwalifikowany został z art. 266 § 1 k.k., zaś ten, zarzucony mu w niniejszej sprawie, kwalifikowany był z uwzględnieniem przepisu art. 23 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Podkreślenia wymagało zaś, że oba wymienione przepisy ze swej istoty pozostają w zbiegu kumulatywnym. Wskazywało to, że w ramach obu zarzuconych czynów, tożsame był również przyjęty przez oskarżonego modus operandi, polegający na naruszeniu tajemnicy przedsiębiorcy (spółki (...)), na rzecz którego pracował, w celu osiągnięcia własnej korzyści majątkowej.

Podkreślenia wymagało, że prawidłowości przyjęcia przez Sąd I instancji, istnienia w

przedmiotowej
sprawie
negatywnej
przesłanki
procesowej,
wskazanej w art.
17 § 1 pkt 7 k.p.k.,
nie negował w
żaden sposób
fakt, że w owym
wcześniejszym
postępowaniu,
Sąd
rozpoznający
sprawę –
pomimo
uzupełnienia
opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu, o
elementy
mogące
wskazywać na
działanie ze
szkodą dla
pracodawcy –
nie czynił
ustaleń w
przedmiocie
takiej
ewentualnej
szkody, w tym
jej wysokości,
a w kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu
M., poprzestał
na przepisie
art. 266 § 1
k.k. Takie
ewentualne
nieskorzystanie
przez Sąd
orzekający w
sprawie (...)
z hipotetycznej
możliwości
odmiennego
opisania i

zakwalifikowania
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa,
nie wpływało
bowiem w żaden
sposób na ocenę
tożsamości
czynów
oskarżonego
objętych
postępowaniem
w sprawach (...)
i (...) ani też
nie otwierało
pokrzywdzonemu
pola do
swoistego
„uzupełniającego”
dochodzenia
odpowiedzialności
karnej
oskarżonego M..

Ad. 1b) i f)

Oczywiście
bezzasadne były
podniesione w
apelacji
pełnomocniczki
oskarżyciela
posiłkowego
zarzuty
naruszenia
przepisów **art.**
410 k.p.k.
poprzez
pominięcie
dowodów w
postaci
rejestru VAT
podmiotu (...)
B. M. (1),
ujawnionego w
ww. opinii
biegłego w
zakresie zleceń
od podmiotu
(...) oraz

**zestawianie
transportów z**

poszczególnych
miesiący i lat
realizowanych
dla
pokrzywdzonego
rzekomo przez
firmę oskarżonej
B., z którego
wynika okres
popelnienia
zarzucanego
czynu, który
różni się od
okresu
wskazanego w
akcie oskarżenia

Zarzuty te
bazowały na
założeniu
przyjętym w
apelacji, że
działania
oskarżonego M.
– którymi
wyrządzić miał
szkodę
pokrzywdzonemu
– polegały nie
tylko na zleceniu
przez
oskarżonego
(działającego w
imieniu spółki
(...)) wykonania
usług
transportowych
niejako
(finalnie)
samemu sobie
(bo firmie
(...)), ale też
na nieuczciwym
„przejęciu”
jednego z
kontrahentów
spółki (...), tj.
firmy (...), jak

również – że
obejmować
miały inny okres
niż określony w
akcie
oskarżenia.

Tymczasem
dowodowe
zglobianie
kwestii objętych
przedstawionymi
powyżej
założeniami
apelującej,
oznaczałoby
naruszenie
ujętej w art. 14
§ 1 k.p.k. zasady
skargowości i to
pomimo tego,
że – jak
podkreślała
apelująca
pełnomocniczka
oskarżyciela
posiłkowego –
zasada ta nie
ogranicza sądu
w ustaleniach
szczegółowych
elementów
faktycznych
zdarzenia
opisanego w
akcie
oskarżenia, w
tym jego dacie,
ani w prawnej
ocenie
zarzucanego
czynu. Zgodnie z
zasadą
skargowości,
ramy
postępowania
jurysdykcyjnego
są określone
przez zdarzenie
historyczne

opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. W konsekwencji, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2021 r., II KK 26/21).

Nie sposób pominąć jednakże – co nie budzi kontrowersji w orzecznictwie – że w odniesieniu do skargi oskarżyciela, jej ramy określa w szczególności wskazanie tych fragmentów zachowania człowieka, które wyodrębniono w akcie oskarżenia, wiążąc je ze znamionami czynności sprawczej w nim opisanej,

zaś przyjęcie w wyroku – oprócz znamion czynu zarzucanego w akcie oskarżenia – ponadto innych zdarzeń lub znamion czynu przez rozszerzenie jego zakresu w stosunku do czynu zarzucanego albo zastąpienie go zupełnie innymi znamionami stanowi niedopuszczalne wyjście poza ramy oskarżenia.

Utrzymanie się w granicach skargi wymaga, aby w czynie przypisanym w wyroku skazującym znalazł się opis tej samej czynności wykonawczej, skierowanej do tego samego przedmiotu, czyli podstawowe elementy określające fakt główny (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2021 r., sygn. IV KK 617/19).

Nie sposób przyjąć zaś,

jakoby owe
zakładane przez
apelującą inne
zachowania
oskarżonego,
mające polegać
na „przejęciu”
jednego z
kontrahentów
spółki (...), tj.
firmy (...),
mieściło się, w
zakresie
czynności
sprawczych,
objętych
zarzutem
postawionym
oskarżonemu w
niniejszej
sprawie,
mających z kolei
polegać na
„przywłaszczeniu
powierzonych
mu, a
przysługujących
spółce praw
majątkowych,
wynikających z
umów o
wykonanie
przewozu –
zleceń
transportowych”.

W tej sytuacji,
postulowane
przez apelującą
dowodowe
badanie i
ustalenie
okoliczności
obejmujących
ewentualne inne
– co do
czasu i rodzaju
czynności
sprawczych –
fragmenty

zachowań
oskarżonego, niż
te objęte aktem
oskarżenia,
byłoby sprzeczne
z zasadą
skargowości i
jako takie –
niezasadne.

Niezależnie od
powyższego
wskazania
wymagało, że
oczywiści
chybione było
stanowisko
apelującej –
jakoby
pominięcie ww.
dowodów
skutkowało miało
brakiem
dokonania przez
Sąd I instancji
prawnokarnej
oceny czynu
oskarżonych
pod kątem
przestępstwa
oszustwa na
szkodę
pokrzywdzonego
i to pomimo
 pouczenia stron
na podstawie
art. 399 § 1 k.p.k.
o możliwości
zmiany
kwalifikacji
prawnej czynu
na art. 286 § 1
k.k. w zw. z art.
294 § 1 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k.

W tym wypadku
apelująca
zdawała się nie
pamiętać – co

było w sprawie
bezsporne – że
oskarżony był
osobą
upoważnioną do
prowadzenia
spraw
majątkowych
pokrzywdzonej
spółki (...) i
w ramach tego
umocowania,
sam podejmował
w imieniu spółki
decyzje co do
zawierania
poszczególnych
umów – zleceń
usług
transportowych.
Oznaczało to,
że oskarżony,
będący
intraneusem w
zakresie czynu
z art. 296 §
1 k.k., miał
jednocześnie
samodzielną
kompetencję do
rozporządzenia
mieniem innej
osoby
(pokrzywdzonego).

W doktrynie
i orzecznictwie
nie budzi zaś
kontrowersji, że
w takim układzie
procesowym z
uwagi na
właściwości
konstrukcyjne
przestępstw –
nadużycia
zaufania (art.
296 § 1 k.k.) oraz
oszustwa (art.
286 § 1 k.k.)

– zasadniczo nie jest możliwe jednoczynowe dopuszczenie się przez intraneusa zamachu na mienie innego podmiotu od zewnątrz, objawiającego się wprowadzeniem w błąd oraz stanowiącym konsekwencję tego błędu niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dokonywanym przez osobę wprowadzoną w błąd i rozporządzającą własnym lub cudzym mieniem na podstawie posiadanego upoważnienia oraz zamachu od wewnątrz, objawiającego się sprzeniewierzeniem szczególnego stosunku zaufania i wykorzystaniem posiadanych, charakteryzujących się odpowiednią dozą „samodzielności decyzyjnej” kompetencji do wyrządzenia moco dawcy szkody majątkowej.

Przewidziane w art. 286 i 296 konstrukcje karnistyczne nie stwarzają bowiem podstawy do przyjęcia, że możliwe jest wprowadzenie w błąd intraneusa przez samego intraneusa co do okoliczności istotnych z punktu widzenia decyzji majątkowych objawiających się rozporządzeniem mieniem mocodawcy, z którym łączy intraneusa szczególny stosunek zaufania. Zachowanie podejmowane przez osobę posiadającą charakteryzujące się odpowiedzialnością samodzielną decyzyjną i obowiązkami w zakresie zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą mocodawcy polegające na nadużyciu tychże uprawnień lub

niedopełnieniu
obowiązków,
jeśli skutkuje
wyrządzeniem
szkody
majątkowej, jest
realizacją
znamion
przestępstwa
nadużycia
zaufania oraz
nigdy nie
stanowi
realizacji
znamion
przestępstwa
oszustwa. Nie
można bowiem
tym samym
czynem siebie
samego
wprowadzić w
błąd co do
okoliczności
istotnych z
punktu widzenia
rozporządzenia
cudzym
mieniem i
jednocześnie
mając
świadomość, że
z uwagi na
okoliczności
rozporządzenie
mieniem będzie
mieć charakter
niekorzystny,
wyrządzić w ten
sposób szkodę
majątkową
młodawcy (tak:
Wróbel
Włodzimierz
(red.), Zoll
Andrzej (red.),
Kodeks karny.
Część
szczególna. Tom
III. Komentarz

do art. 278-363
k.k., wyd. V,
opublikowano:
WKP 2022;
fragment: LEX
– Komentarz do
art. 296, teza
115;
podkreślenie
SA).

W tej sytuacji,
argumentacja
apelującej,
zmierająca do
wykazania
działania
oskarżonego z
zamiarem
kierunkowym
wprowadzenia
pokrzywdzonego
w błąd co
do podmiotu
będącego
faktycznym
odbiorcą zleceń,
była oczywiście
chybiona.

Ad. 2

Niezależnie od
uwag
poczynionych
powyżej – w
odniesieniu do
zarzutów
apelacji
pełnomocniczki
oskarżyciela
posiłkowego,
przytoczonych w
pkt 1b) i
f) – stwierdzić
należało, że brak
było
jakichkolwiek
podstaw do
zarzucenia

Sądowi I
instancji –
wadliwej
naruszającej
przepisy
postępowania,
art. 7 k.p.k. –
oceny dowodu z
zeznań
**świadka M.
K..** Świadek
ta, do której
należała firma
(...), zeznała, że
w roku 2018
korzystała z
usług
transportowych
świadczonych
przez różne
firmy, w tym
zarówno spółkę
(...), jak i firmę
(...), przy czym
wybór danego
kontrahenta
wynikał z jej
własnych decyzji
i wyborów
biznesowych, a
nie z decyzji
narzuconych
przez
oskarżonego.
Apelująca
pełnomocniczka
pokrzywdzonego
nie przedstawiła
zaś, a tym
bardziej nie
wykazała,
żadnych
racjonalnych
przesłanek, dla
których
wzmiankowane
powyżej relacje
procesowe
świadka, winne
zostać uznane za

niewiarygodne.
Z całą pewnością
sam, bezsporny
w sprawie fakt,
że świadek
zamawiała
usługi
transportowe
również w firmie
oskarżonego, nie
wystarczał do
wykazania,
jakoby w tym
wypadku
(wbrew
jednoznacznym
twierdzeniom
świadka) wybór
kontrahenta
odbył się poza
świadomością
świadka i był
w rzeczywistości
decyzją
oskarżonego,
który dokonał
„przejęcia”
podmiotu (...).

Ad. 3 i 4b) i c)

W kontekście
uwag
zaprezentowanych
powyżej, w
odniesieniu do
zarzutów
apelacji
przytoczonych w
pkt 4a) i 5,
jako oczywiście
bezzasadne
jawiły się też
zarzuty
apelującej
pełnomocniczki
oskarżyciela
posiłkowego,
jakoby Sąd I
instancji z

naruszeniem
procedury –
art. 366 § 1
k.p.k. w zw. z
art. 170 § 3
k.p.k. w zw. z
art. 167 k.p.k.,
poniechał
ustalenia
wysokości
szkody
poniesionej
przez
pokrzywdzonego
na skutek
przejęcia przez
oskarżonego
klientów i
zleceń, a w
konsekwencji –
bezpodstawnie
uznał, że
okoliczność w
postaci
wyrządzenia
pokrzywdzonemu
znacznej szkody
majątkowej (w
wysokości 6
880 593, 82
zł) nie została
wykazana. Skoro
bowiem – jak
wskazano
powyżej –
procedowanie w
przedmiocie
czynu
zarzucanego
oskarżonemu B.
M. (1) w
pkt I części
historycznej
zaskarżonego
wyroku,
napotykało
przeszkodę w
postaci powagi
rzeczy
osądzonej, to

niedopuszczalnym
i z punktu
widzenia
rozstrzygnięcia
sprawy –
bezprzedmiotowym
byłoby czynienie
ustaleń
faktycznych
obejmujących
okoliczności
owego
(wcześniej
prawomocnie
już osądzonego)
czynu.

Niezależnie od
powyższego,
dodać należało,
że – jak
trafnie ocenił
Sąd I instancji
– stanowisko
oskarżyciela
posiłkowego w
przedmiocie
szkody, jaką w
jego majątku
spowodować
miał swoimi
działaniami
oskarżony, było
niekonsekwentne
i nielogiczne.
Oskarżyciel
posiłkowy
zatem, w toku
postępowania
przed Sądem I
instancji
zaprezentował
pięć
odmiennych
kwot szkody i
koncepcji ich
wyliczenia, w
tym przyjętą
przez
oskarżyciela

publicznego w
akcie
oskarżenia,
wersję podaną
przez świadka
R.. W myśl
tego stanowiska,
szkodę w
majątku
pokrzywdzonego
stanowić miała
różnica w marży,
jaką uzyskalby
zlecając usługi
transportowe
stałym
wykonawcom, a
marżą, jaką
„przeplacili” w
sytuacji, gdy
zlecenia te
trafiały do firmy
oskarżonej B.
(a faktycznie do
firmy
oskarżonego
(...)).
Tymczasem – o
czym apelująca
zdawała się nie
pamiętać – w
przedmiotowej
sprawie brak
było dowodów
nie tylko
potwierdzających
okoliczność,
jakoby usługi
transportowe
zalecone
formalnie (w
wyniku
nieuczciwych
działań
oskarżonego M.)
firmie (...),
mogły być
rzeczywiście
wykonane przez
innego

przewoźnika (w szczególności stałego kontrahenta spółki (...)), ale też wskazujących, za jakie stawki taki hipotetyczny podmiot wykonałby daną usługę. W pełni dowolne było przy tym stanowisko oskarżyciela posiłkowego w przedmiocie wysokości zysku, jaki spółka (...) średnio osiągać miała z danego zlecenia (15 %). Stanowisko takie pozostawało w sprzeczności z treścią zeznań pracownika pokrzywdzonej spółki, świadka P. K., który podał, że 15-procentowy zysk nie był zyskiem średnim, ale maksymalnym do uzyskania przy spełnieniu określonych okoliczności, dotyczących indywidualnie danego zlecenia.

Równie dowolne było stanowisko oskarżyciela posiłkowego, jakoby poniesiona

przezeń szkodą,
miała być
wartość
kontraktów
zlecanych przez
firmę (...), które
przejąć miał
do wykonania
oskarżony z
pominięciem
firmy (...). Jak
bowiem
wskazano
powyżej, w
przedmiotowej
sprawie nie
zostało w ogóle
wykazane,
jakoby zlecenia
od firmy (...) nie
trafiły do spółki
(...) z powodu
nieuczciwych
działań
oskarżonego.

Wbrew
stanowisku
apelacji, sam
fakt oraz
wysokość
poniesionej
przez
pokrzywdzoną
spółkę szkody
nie mógł też
wynikać z
okoliczności –
bezspornej w
przedmiotowej
sprawie – że
firma oskarżonej
B., pomimo
że oficjalnie
występowała
jako wykonawca
usług
transportowych
zleconych przez
oskarżonego M.

w imieniu (...), faktycznie usług tych sama nie wykonywała, ale pobierała od zleceniodawcy wynagrodzenie z zlecone transporty. W tym wypadku apelująca zdawała się mylić pojęcie niekorzystnego rozporządzenia mieniem (w rozumieniu art. 286 § 1 k.k.) i szkody majątkowej poniesionej w następstwie takiego rozporządzenia.

O niekorzystnym rozporządzeniu mieniem (w znaczeniu prawnokarnym) można by mówić zaś w sytuacji, gdyby wykazane zostało, że spółka (...) zawierała umowy zlecenia usług transportowych z firmą (...) w wyniku przestępczego (oszukańczego) wprowadzenia jej przedstawicieli w błąd, co do osoby kontrahenta. Jednakże – jak

była o tym
mowa powyżej
– rozważania
o ewentualnym
wypełnieniu
znamion czynu
z art. 286 §
1 k.k. przez
oskarżonego M.
były
bezprzedmiotowe
i to zarówno
z uwagi na
istnienie
przeszkody
procesowej w
postaci powagi
rzeczy
osądzonej, jak
i bezsporną w
sprawie
okoliczność, że
oskarżony był
osobą
upoważnioną do
prowadzenia
spraw
majątkowych
pokrzywdzonej
spółki (...) i miał
jednocześnie
samodzielną
kompetencję do
rozporządzenia
mieniem tejże
spółki, co
wykluczało
możliwość
przypisania mu
jednoczynowego
wypełnienia
znamion
przestępstw z
art. 286 § 1
k.k. i art. 296
§ 1 k.k. Z kolei
w przypadku
oskarżonej B.
(o czym mowa
będzie poniżej),

pomimo występowania przez nią w ustalonym stanie faktycznym w charakterze podmiotu podstawionego przez oskarżonego M., który płaci jej w tym wypadku za swoiste firmanctwo – działanie kierunkowe oszukania pokrzywdzonej spółki, nie zostało wykazane.

Dodać przy tym należało, że – wbrew stanowisku apelującej – nie występowała wewnętrzna sprzeczność pomiędzy ustaleniem, że oskarżony M. wykorzystywał firmę oskarżonej B. jako podmiot podstawiony, a stwierdzeniem braku podstaw dowodowych i faktycznych do przypisania oskarżonej B. przestępstwa oszustwa na szkodę spółki (...).

Tak więc na gruncie

przedmiotowej sprawy nie sposób było w ogóle mówić o dokonaniu przez pokrzywdzoną spółkę niekorzystnego rozporządzenia mieniem (w znaczeniu prawnokarnym tego pojęcia).

Z kolei o szkodzie poniesionej przez spółkę (...) można by mówić w sytuacji, gdyby zapłaciła ona za usługi transportowe, które faktycznie nie zostałyby w ogóle wykonane. Tymczasem w przedmiotowej sprawie bezspornym było, że usługi te faktycznie były realizowane (i to bez zastrzeżeń), choć przez inny podmiot niż oficjalnie wskazany w zleceniach, bo nie przez firmę (...), a przez prowadzoną przez oskarżonego M. firmę (...).

Przedstawione powyżej okoliczności – niezależnie od

wskazanej
powyżej
negatywnej
przesłanki
procesowej –
czyniły tym
bardziej trafną
ocenę Sądu I
instancji
zarówno w
zakresie
stwierdzenia, że
stanowisko obu
oskarżycieli
(posiłkowego i
publicznego) w
przedmiocie
szkody
poniesionej
jakoby przez
spółkę (...), nie
znajdowało
oparcia w
zgromadzonym
w sprawie
materiale
dowodowych,
jak i co do
braku podstaw
do uzupełnienia
materiału
dowodowego na
tę okoliczność,
w tym poprzez
powoływanie
dodatkowego
dowodu z opinii
biegłego z
zakresu usług
transportowych.

**1a), c), d), e) i
8**

Za pomocą tych
zarzutów
apelująca
pełnomocniczka
oskarżyciela
posiłkowego

oraz prokurator
kwestionowali
rozstrzygnięcie
uniewinniające
oskarżoną A.
B. od
zarzuczonego jej
czynu; przy
czym pierwsza
z wymienionych
czyniła to,
starając się
wykazać, jakoby
Sąd I instancji
pomiął
dowody, z
dokumentów, w
tym
dokumentacji
bankowej,
dokumentów
zabezpieczonych
w miejscu
zamieszkania
oskarżonego M.,
z których
wynikać miało,
że **oskarżona**
B. miała pełną
świadomość
uczestniczenia w
przestępczym
procederze,
drugi zaś z
wymienionych
wywodził,
jakoby Sąd I
instancji
dowolnie ocenił
faktyczną i
prawną
możliwość
przywłaszczenia
przez oskarżoną
praw
majątkowych
pokrzywdzonej
spółki.

Tymczasem z dokumentów wskazanych w zarzutach pierwszej z wymienionych apelacji, wynikało – jak wskazywała sama apelująca – że cała dokumentacja dotycząca usług transportowych zleczanych przez spółkę (...) firmie oskarżonej B., znajdowała się u oskarżonego M. oraz że to właśnie oskarżony autoryzował przelewy z konta formalnie należącego do oskarżonej B.. Fakty te jednakże – wbrew stanowisku apelacji – nie tylko nie były sprzeczne z konkluzjami Sądu I instancji, ale wręcz potwierdzały przyjęte przez tenże Sąd ustalenia faktyczne. Zaskarżony wyrok – jak wprost wynikało z jego uzasadnienia – oparty bowiem

został w tym zakresie na ustaleniu, że „aktywność A. B. ograniczyła się w zasadzie do udzielenia B. M. (1) niezbędnych danych jej firmy – wszelkie działania polegające na uzyskiwaniu zleceń dla (...) jak i następnie ich faktycznemu wykonywaniu przez (...) podejmował B. M. (1)”.

Fakt, że oskarżona B. udostępniła oskarżonemu M. dane, pozwalające na przekazywanie przez niego własnej firmie (...) zleceń uzyskanych formalnie od spółki (...) przez oskarżoną i de facto godziła się na występowanie w roli podstawionego podmiotu uczestniczącego w obrocie przebiegającym według przedstawionego schematu, nie oznaczał jednakże, jakoby oskarżona –

jak twierdziła
apelująca –
miała pełną
świadomość
uczestniczenia w
przestępczym
procederze.

Przede
wszystkim,
apelująca nie
wskazała
wprost, z
zamiarem
popelnienia
jakiego to
konkretnego
czynu miałyby
działać
oskarżona B.. Z
treści apelacji
wynikało przy
tym, że apelująca
z jednej strony
polemizowała ze
stanowiskiem
Sądu I instancji,
który uznał, że
oskarżona –
w ustalonym
stanie
faktycznym –
nie mogła
przywłaszczyć
prawa
majątkowego
pokrzywdzonej
spółki, a
jednocześnie
twierdziła, że
oskarżona B.
działając
wspólnie i w
porozumieniu z
oskarżonym M.
popelniała
oszustwo.

Tymczasem –
wbrew

stanowisku
obojga
apelujących –
nie budziło
wątpliwości, że
ustalone
zachowania
oskarżonej B.,
polegające na
umożliwieniu
oskarżonemu M.
wykorzystywania
jej firmy, jako
podstawionego
pomiotu, w celu
przekazywania
zleceń na usługi
transportowe
własnej firmie
(...) – jak trafnie
ocenił Sąd I
instancji – ze
swej istoty nie
nadawały się
do wypełnienia
czasownikowego
znamienia
przywłaszczenia
mienia (art.
284 § 1
k.k.). Oskarżona
bowiem, godząc
się na to, by
oskarżony M.
wykorzystywał
jej firmę, jako
podstawiony
podmiot w celu
przekazania
zleceń własnej
firmie, nie
uzyskiwała
dostępu do
żadnych praw
majątkowych
pokrzywdzonej,
które mogłaby
następnie
przywłaszczyć,
tj. postępować

z nimi jak
właściciel.

Z kolei
wykazanie
działania
oskarżonej B.
z zamiarem
oszustwa (art.
286 § 1 k.k.)
wymagałoby
jednoznacznego
wykazania
zamiaru
kierunkowego, a
zatem pełnej
świadomości i
chęci tego, by
jej działania
wprowadziły w
błąd osobę
dysponującą
mieniem w
imieniu spółki
(...) i to w celu
doprowadzenia
tejże spółki do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. Takie
zaś elementy
zachowania i
świadomości
oskarżonej nie
wynikały z
żadnego ze
zgromadzonych
w sprawie
dowodów, w
szczególności z
dokumentów
wskazywanych
przez apelującą
pełnomocniczkę
oskarżyciela
posiłkowego.
Podkreślenia
wymagało zaś że
strona
podmiotowa

przestępstwa, w postaci zamiaru, nie może być przyjęta w sposób dorozumiany, ale opierać się musi na pewnych podstawach dowodowych i faktycznych.

Dodać należało, że – wbrew stanowisku obu apelacji – działanie oskarżonej z zamiarem oszustwa nie mogło na gruncie przedmiotowej sprawy wynikać z działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M.. I w tym bowiem wypadku brak było w zgromadzonym materiale dowodowym podstaw potwierdzających istnienie owego porozumienia.

Ad. 6

Jak trafnie wskazał apelujący prokurator, przepis **art. 89 § 1 k.k.** nie znajdował zastosowania w

niniejszej
sprawie. Przepis
ten reguluje
bowiem kwestię
warunkowego
zawieszenie
wykonania kary
łącznej, w razie
skazania za
zbiegające się
przestępstwa na
kary
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem i
bez
warunkowego
zawieszenia ich
wykonania, a
zatem odnosi
się do sytuacji
zawieszenia
wykonania kary
orzekanej w
wyroku łącznym.
Stąd jego
powołanie przez
Sąd I instancji
w podstawie
prawnej
orzeczenia w
przedmiocie
zawieszenia
wobec
oskarżonego M.
wykonania kary
łącznej
pozbawienia
wolności było
wadliwe i
stanowiło obrazę
przepisów prawa
materialnego w
innym wypadku
niż w zakresie
kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu

(art. 438 pkt 1a k.p.k.).

Podobnie, obrazę taką – w odniesieniu do **art. 70 § 1 k.k.** – stanowiło ustalenie przez Sąd I instancji długości okresu próby, orzkanego w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania wobec oskarżonego M. kary, na 4 lata. Powołany przepis, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., przewiduje bowiem okres próby, który wynosi od roku do 3 lat. Przy czym przepis aktualnie obowiązujący jest dla sprawcy względniejszy, brak zatem było podstaw do stosowania wobec oskarżonego reguły zawartej w art. 70 § 1 k.k. w jego brzmieniu sprzed wskazanej wyżej daty.

Ad. 7

| | |
|--|---|
| <p>Apelujący prokurator miał rację także w tym zakresie, w jakim wytknął, że Sąd I instancji wadliwie – z obrazą przepisu art. 72 § 1 k.k. – nie orzekł wobec oskarżonego M. żadnego z wymienionych w tym przepisie obowiązków, pomimo, że w razie warunkowego zawieszenia wykonania kary – jak wprost wynika z treści wskazanego przepisu – orzeczenie takie jest obligatoryjne.</p> | |
| <p>Wniosek</p> | |
| <p><u>Apelacja pełnomocniczki oskarżyciela posiłkowego</u> (...) Sp. z o.o.:</p> <p>1. O uchylene zaskarżonego wyroku co do pkt 1 i 6 i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> | <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> |

**Apelacja
prokuratora:**

**2. O uchylene
zaskarzonego**

wyroku w
całości i
przekazanie
spraw do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji.

Zwięźle o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Ani apelująca
pełnomocniczka
oskarżyciela
pośilkowego, ani
prokurator nie
wykazali, jakoby
zaskarżony
wyrok dotknięty
był wadami
uzasadniającymi
jego **uchylenie**,
a postępowanie
rozpoznawcze
przed Sądem
Okręgowym
obarczone było
wadami i
brakami
uzasadniającymi
potrzebę jego
powtórzenia.

4.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

| | | |
|---|--|--|
| <p>UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p> | | |
| <p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p> | | |
| <p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p> | | |
| <p>0.0.1Pkt 2 0.1wyroku</p> | <p>Przedmiot utrzymania w mocy</p> | |
| <p>Zaskarżony wyrok w całości – poza zmianą zawartego w pkt 5 jego części rozstrzygającej, orzeczenia w przedmiocie środka probacyjnego.</p> | | |
| <p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p> | | |
| <p>Jak wskazano powyżej, w części 3 niniejszego uzasadnienia, żadna z apelacji nie doprowadziła do skutecznego zakwestionowania</p> | | |

rozstrzygnąć w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego B. M. (1) oraz oskarżonej A. B., zawartych w **pkt 1** oraz w **pkt 6** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Sąd orzeczenie o **umorzeniu postępowania** w zakresie zarzuconego oskarżonemu M. czynu opisanego w pkt I części historycznej zaskarżonego wyroku (z uwagi na przesłankę res iudicata) oraz orzeczenie **uniewinniające** oskarżoną B. od zarzuconego jej czynu, zasługiwały na aprobatę.

Z kolei rozstrzygnięcia stwierdzające sprawstwo i winę oskarżonego B. M. (1) co do czynów z art. 270 § 1 k.k., zawarte w **pkt 2** i **pkt 3** części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, nie były przez apelujących kwestionowane,

Sąd Apelacyjny
nie znalazł zaś
podstaw by
prawidłowość
owych
rozstrzygnięć
poddać w
wątpliwość z
urzędu.

Prawidłowe
okazało się
także,
stanowiące
następstwo
rozstrzygnięcia
w przedmiocie
sprawstwa i winy
oskarżonego B.
M. (1), zawarte
w zaskarżonym
wyroku,

**orzeczenie o
karze.**

Orzeczenie to
nie było
kwestionowane
wyodrębnionym
zarzutem żadnej
z apelacji, a
jego zaskarżenie
wynikało z
zaskarżenia w
całości wyroku
Sądu I instancji.
Sąd Apelacyjny
nie znalazł zaś
podstaw by z
urzędu
uwzględnić
wynikające z
zakresu i
kierunku
apelacji obojga
oskarżycieli
stanowisko,
jakoby
wymierzona
oskarżonemu
kary, tak

jednostkowe –
w wymiarze 4
miesiące oraz 6
miesiące
pozbawienia
wolności, jak
i łączna –
w wymiarze 7
miesiące
pozbawienia
wolności – były
zbyt łagodne.

Sąd I instancji
miarkując te
kary, należycie
uwzględnił w
odniesieniu do
oskarżonego M.
wszystkie
okoliczności tak
obciążające, jak
i łagodzące,
słusznie
zaliczając do
tych pierwszych
okoliczności z
zakresu
motywacji
sprawcy, dla
którego
podrobienie
dokumentów
stanowiło
element
realizacji
procederu
nieuczciwego
uzyskiwania
zleceń na usługi
transportowe.
Brak jednak było
jakichkolwiek
podstaw do tego
by wskazanym
okolicznościom
nadawać dalej
idącą wymowę
obciążającą.

Co do zasady
prawidłowe było
także –
niekwestionowane
w tym zakresie
wyodrębnionymi
zarzutami
apelacji –
orzeczenie w
przedmiocie
warunkowego
zawieszenia
wobec
oskarżonego B.
M. (1)
wykonania kary
łącznie 7
miesiący
pozbawienia
wolności.
Rozstrzygnięcie
to należyście
uwzględniło
przesłanki
wskazane w art.
69 § 1 k.k.,
odpowiadając
potrzebom z
zakresu
resocjalizacji
sprawcy.

Jak wskazano
w części 5.2
niniejszego
uzasadnienia,
orzeczenie w
przedmiocie
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary,
wymagało
korekty jedynie
w zakresie
podstawy
prawnej tego
orzeczenia,
ustalenia
długości okresu

| | | |
|---|--------------------------------------|--|
| <p>próby oraz nałożenia na oskarżonego obowiązku probacyjnego.</p> | | |
| <p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p> | | |
| <p>o.o.1Pkt 1 o.o.2wyroku</p> | <p>Przedmiot i zakres zmiany</p> | |
| <p>Zawarte w pkt 5 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcie w przedmiocie środka probacyjnego, orzeczonego wobec oskarżonego B. M. (1), poprzez: - wyeliminowanie z podstawy prawnej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności przepisu art. 89 § 1 k.k., - ustalenie, że zawieszenie to następuje na</p> | | |

| | |
|--|--|
| <p>okres 3 (trzech) lat próby,</p> <p>- zobowiązanie oskarżonego B. M. (1) – na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. – do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy.</p> | |
| <p>Zwięźle o powodach zmiany</p> | |
| <p>Jak wskazano powyżej, w części 3 niniejszego uzasadnienia, w odniesieniu do zarzutu nr 6, przepis art. 89 § 1 k.k. przywołany został wadliwie przez Sąd I instancji w podstawie prawnej orzeczenia w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania wobec oskarżonego M. kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd zachodziła potrzeba jego</p> | |

wyeliminowania
z owej podstawy.

Korekty
wymagało także
oznaczenie
długości okresu
próby, jako że
zgodnie z
przepisem art.
70 § 1 k.k.
może on wynosić
maksymalnie 3
lata. Taką też
długość okresu
próby przyjął
Sąd odwoławczy
w odniesieniu
do środka
probacyjnego
stosowanego
wobec
oskarżonego M..

Nadto – jak
wskazano w
części 3
niniejszego
uzasadnienia, w
odniesieniu do
zarzutu nr 7,
przepis art. 72 §
1 k.k. – wymaga,
by w razie
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary,
obligatoryjnie
orzec wobec
oskarżonego
któryś z
wymienionych w
tym przepisie
obowiązków.
Wobec tego,
Sąd Apelacyjny,
uwzględniając
potrzeby z
zakresu
resocjalizacji

| | | |
|---|---|--|
| <p>oskarżonego B. M. (1) w ramach stosowanego wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. – zobowiązał go do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.</p> | | |
| <p>6. Koszty Procesu</p> | | |
| <p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p> | <p>Przytoczyć okoliczności</p> | |
| <p>0.0.1 Pkt 3 Wyroku</p> | <p>Orzekając o kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny uwzględnił wynik sprawy, a zatem to, że apelacja pełnomocniczki oskarżyciela posiłkowego wniesiona na niekorzyść obojga oskarżonych, w tym uniewinnionej oskarżonej A. B., okazała się niezasadna w całości, zaś apelacja</p> | |

prokuratora – w zakresie dotyczącym oskarżonego B. M. (1) – została częściowo uwzględniona.

W tej sytuacji, zgodnie z art. 636 § 2 k.p.k., koszty procesu obciążały oskarżyciela posiłkowego, prokuratora oraz oskarżonego B. M. (2) (w zakresie, w jakim wniesiona na jego niekorzyść apelacja prokuratora okazała się zasadna); przy czym – zgodnie z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. – każdy z wymienionych koszty te ponosił stosownie do swojego udziału w sprawie.

W konsekwencji kosztami tymi obciążono:

- oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o w 1/2 części, zasądzając od niego z tego tytułu na rzecz Skarbu Państwa 280 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych – w

tym 240 złotych
opłaty za drugą
instancję,

- oskarżonego
B. M. (1)
w $\frac{1}{4}$ części,
zasądzając od
niego z tego
tytułu na rzecz
Skarbu Państwa
50 zł
(pięćdziesiąt)
złotych – w
tym 30 złotych
tytułem opłaty
za drugą
instancję,

- Skarb Państwa
w pozostałym
zakresie
wywołanym
apelacją
prokuratora.

Przy czym
wysokość
zasądzonych
opłat ustalono
– w przypadku
oskarżyciela
posiłkowego –
na podstawie
art. 13 ust. 2
ustawy z dnia
23 czerwca 1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych
(Dz.U.2023.123
t.j.), zaś w
przypadku
oskarżonego B.
M. (1) (z
uwagi na zakres
uwzględnienia
apelacji
prokuratora) –
na podstawie

| | | |
|---------------------------------|-----------------------|--|
| | art. 11 tejże ustawy. | |
| 7. PODPIS | | |
| P. M. (1) P. G.M. Ś. | | |